

DAVID
KOEPP

PARAZIT

ZNEPOKOJIVÝ SCI-FI THRILLER OD SCENÁRISTY FILMŮ JURSKÝ PARK, SPIDER-MAN,
MISSION: IMPOSSIBLE, ANDÉLÉ A DÉMONI A DALŠÍCH.

ROMÁN BYL PŘELOŽEN DO 20 JAZYKŮ.

ARGO

argo

PARAZIT

DAVID

KOEPP

PARAZIT

Přeložil Martin Urban

argo

Czech edition © Argo, 2019

COLD STORAGE

Copyright © 2019 by David Koepp

All rights reserved.

Published by arrangement with Ecco, an imprint of HarperCollins Publishers.

Translation © Martin Urban, 2019

ISBN 978-80-257-2956-4 (váz.)

ISBN 978-80-257-3038-6 (e-kniha)

Pro mou ženu Melissu, která řekla: „No jasně!“

Prolog

Největším žijícím organismem světa je *Armillaria solidipes*, obecně známá jako václavka smrková. Je stará zhruba osm tisíc let a pokrývá 9,6 čtverečního kilometru pohorí Blue Mountains ve státě Oregon. Po osm tisíciletí se šířila jako pavučina pod zemí a na její povrch vyháněla plodnice tvarem podobné žampionům. Václavka smrková je relativně neškodná, tedy pokud nejste kmen stromu, křoví nebo jiná rostlina. Pokud ano, pak na vás houba spáchá genocidu. Zabíjí tak, že se nejdříve zmocní kořenů a postupuje výš, až nakonec rostlinu zadusí tím, že ji odřízne od veškeré vody a živin.

Armillaria solidipes se šíří krajinou rychlostí třicet centimetrů až jeden metr za rok a zabít průměrně vzrostlý strom jí trvá od třiceti do padesáti let. Pokud by se dokázala šířit o poznání rychleji, na Zemi by zašlo 90 procent veškerých rostlin, z atmosféry by se stal jedovatý plyn a lidé i zvířata by vyhyli. Houba se ale šíří pomalu.

Jiné houby jsou rychlejší. Mnohem rychlejší.

**PROSINEC
1987**

1. kapitola

Až poté, co spálili své oblečení, oholili si hlavy a vydrhli těla až do krve, se Roberto Diaz a Trini Romano směli vrátit do vlasti. Ani potom si nepřipadali dokonale očištění, ale udělali vše, co bylo v jejich silách, ostatní ponechali osudu.

Ve služebním sedanu patřícím vládě se teď kodrcali po silnici I-73, sklady u města Atchison byly už jen pár kilometrů daleko. Za valníkem nákladáku se drželi tak blízko, že by se mezi ně žádné auto řízené civilistou nevmáčklo. Trini seděla na místě spolujezdce s nohama opřenýma o palubní desku, tedy v pozici, která Roberta vždycky iritovala.

„Protože tam zůstanou šmouhy,“ vysvětlil jí už nejméně posté.

„Vždyť je to jen prach,“ odvětila Trini, také aspoň posté. „Hned to oťru, koukni.“ Zkusila z palubní desky šlápoty ledabyly setřít.

„To teda koukám, Trini. Protože jsi to neotřela, ale jen rozmazala, takže až budeme auto vracet, budu to muset oťít já. Nebo na to zapomenou a zůstanou tam šmouhy, takže to bude muset udělat někdo jinej. Nerad bych někomu přidělával práci.“

Trini na něj zamžourala, což znamenalo, že nevěří všemu, co má před očima. Právě její hloubavý pohled a schopnost správného odhadu byly důvodem, proč si už ve čtyřiceti vysloužila hodnost podplukovnice, ovšem kvůli neschopnosti *vhodně komentovat* viděné už výš nepostupovala. Trini si nikdy nebrala servítky a nehodlala na tom nic měnit.

Chvilku se na něj dívala, dlouze potáhla z cigarety a koutkem pusy vyfoukla kouř. „Přijímám, Roberto.“

Otočil k ní hlavu. „Cože?“

„Tvou omluvu. Za to tvý chování předtím. Proto mě sekýruješ. Sekýruješ mě za to, že nevíš, jak se mi máš omluvit. Ušetřím tě tý námahy. Omluva se přijímá předem.“

Měla pravdu, protože Trini vždycky měla pravdu. Roberto dlouho nic neříkal a jen zíral na silnici před sebou.

Když se konečně zmohl na slovo, zamumlal: „Dík.“

Trini pokrčila rameny. „Vidíš? Zas tak těžký to není.“

„Choval jsem se jak debil.“

„Trochu. Ale zas tak moc ne. V tuhle chvíli se to jeví jako prkotina.“

O tom, co všechno se po vypuknutí těch událostí před čtyřmi dny stalo, dopodrobna debatovali celé hodiny, dokolečka to v duchu znovu prožívali a zkoumali každičký detail. Až na jednu drobnost. O té dosud pomlčeli, ale teď to bylo venku a Roberto to nechtěl přejít jen tak.

„Nemyslím tím to, jak jsem se choval k ní. Ale k tobě.“

„Já vím.“ Trini položila ruku Robertovi na rameno. „V klidu.“

Roberto přikývl a dál zíral přímo před sebe. Zrovna s klidem měl Roberto Diaz problém. Ačkoli byl teprve třicátník, v osobním životě i kariéře své vrstevníky dávno předešel právě proto, že se nedokázal zklidnit a stále si vytyčoval další mety. Jako by si odškrtnoval položky na seznamu. Premiant letecké akademie? Odškrtnuto. Major letectva Spojených států už ve třiceti? Odškrtnuto. Skvělá fyzická i duševní kondice bez obvyklých nedostatků a slabých stránek? Odškrtnuto. Dokonalá manželka? Odškrtnuto. Dokonalý syn? Odškrtnuto. Ničeho z toho by nedosáhl, kdyby byl trpělivý a pasivní.

Do čeho se mám pustit dál, do čeho se mám pustit dál? ptal se Roberto neustále sám sebe. Jediné, na co myslel, co plánoval a čím byl posedlý, byla budoucnost. Život rychle utíkal

přímo kupředu podle toho, jak si ho Roberto naplánoval, bez jakýchkoli odboček.

I když... Aspoň většinou.

Oba chvíli koukali na nákladňák před sebou. Skrz ceľtu přehozenou přes korbu byl vidět vršek kovové přepravky, kvůli které sem přiletěli z druhého konce světa. Když nákladňák vjel do výmolu a bedna se posunula asi o čtvrt metru dozadu, oba bezděčně zalapali po dechu. Přepravka naštěstí zůstala na korbě. K lomům zbývalo jen několik málo kilometrů, pak bude po všem. Přepravka tam zůstane až na věky věků uložena sto metrů pod zemským povrchem.

V roce 1886 se v Atchisonu těžil vápenec, obří kamenolom zasahoval až padesát metrů pod úroveň pobřežních útesů řeky Missouri. Když se odtamtud začala vyvážet suť na násypy nedaleké železnice, šlo se s těžbou stále hloub, kam až Bůh a fyzikální zákony dovolily, dokud se pilíře nevytěženého kamene, které držely stropy štol, neztenčily natolik, že každý soudný inženýr odmítl zodpovídat za bezpečnost práce. Za druhé světové války představovaly prázdné lomy přes třicet hektarů chladných podzemních prostor, a tak sloužily pro uskladnění rychle se kazících potravin na příděl do doby, než se těžební společnost rozhodla prodat areál za 20 tisíc dolarů vládě. Po milionových investicích a pozdějších úpravách se z lomu stal vojenský prostor připravený pro případ jaderné katastrofy a také pro uložení dokonale seřizené a namazané techniky, která byla přichystaná k přepravě kamkoli v jakoukoli hodinu. Jen kdyby tak konečně vypukla jaderná válka, aby se všechny ty investice vyplatily.

Tak jako se to vyplatilo dnes.

Tahle mise byla zvláštní od samého začátku. Technicky vzato byli Trini a Roberto zaměstnanci agentury proti jaderným

hrozbám DNA. Z té se později stala agentura pro odvracení hrozeb DTRA a zmatek ve složkách ministerstva obrany panoval až do roku 1997, kdy proběhla oficiální reorganizace. O deset let dříve Trini a Roberto pracovali stále pro DNA, kde plnili jasný a srozumitelný rozkaz: znemožněte komukoli získat to, co máme my; jakmile v zahraničí zaznamenáte jaderný program, vydejte se tam a překazte ho; pokud narazíte na nějakou strašlivou biologickou zbraň, nechte ji navěky zmizet; na výdaje nehleďte a nebojte se, že se vás někdo bude na něco vyptávat. Žádoucí byla práce ve dvojicích, aby tým nebudil pozornost, ale kdykoli mohli zažádat o posilu. Trini a Roberto ji potřebovali málokdy. Během sedmi let se zúčastnili šestnácti misí a na své konto si připsali stejný počet likvidací. Tedy ne doslovných, tak se v agentuře říkalo úspěšnému zničení plánů na výrobu zbraní hromadného ničení. Ale čas od času k obětem na životech docházelo. Nikdo se na nic nevyptával.

Šestnáct misí, z nichž žádná nezačala na tak odlehlém místě jako tato...

Motory armádních transportních letounů na základně už rozehrávaly motory, když Trini a Roberto vyběhli po přistavených schůdcích a do jednoho nastoupili. Na palubě byla kromě nich jen jedna cestující a Trini se posadila naproti ní. Roberto se usedl na místo přes uličku, také zády ke směru letu, čelem k mladé ženě s jasnými očima oblečené v obnošených maskáčích.

Trini k ní napřáhla ruku, žena jí potřásla pravicí. „Podplukovnice Trini Romano.“

„Doktorka Hero Martinsová.“

Trini si jí zběžně prohlédla, přikývla, hodila si do pusy nicorettku, pak ženě nepokrytě hleděla do očí a odhadovala, co je zač. Znepokojující situace. Roberto doktorce ledabyly

zasalutoval; nikdy ho nebavilo se tvářit, že dobře ví, co je ten druhý zač.

„Major Roberto Diaz.“

„Těší mě, majore,“ řekla Hero.

„Z čeho máte doktorát?“ zeptal se Roberto.

„Z mikrobiologie. Na Chicagské univerzitě. Mou specializací je monitoring epidemií.“

Trini ji stále nespouštěla z očí. „Tak se opravdu jmenujete? Hero?“

Hero si neslyšně povzddechla. Během svých čtyřiatřiceti let tuto otázku slyšela mockrát. „Ano. Tak se jmenuju.“

„A jmenujete se tak proto, aby vám jméno dodalo schopnosti superhrdinky z komiksu, anebo vás pojmenovali po té postavě z řecké mytologie?“ vyzvídal Roberto.

Hero k němu otočila hlavu. Tuhle otázku moc často neslychala.

„To druhé. Máma byla profesorkou klasických studií. Znáte ten příběh?“

Roberto přimhouřil jedno oko, zaklonil hlavu a zadíval se někam doprava nahoru. Přesně takhle vypadal pokaždé, když se z temných zákoutí mozku snažil vydolovat nějakou informaci. Nakonec ji našel a vytáhl na denní světlo.

„Nežila Héro náhodou ve věži nad řekou?“

Hero přikývla. „Nad Helléspontem.“

„Někdo se do ní zabouch.“

„Leandros. Když se chtěl s Héro pomilovat, musel každou noc přeplavat řeku. Héro ve věži pokaždé zažehla lampu, aby viděl, kudy má plavat.“

„Ale stejně se utopil, že jo?“

Trini se otočila k Robertovi a zírala na něj, čímž dala jasně najevo svou nelibost. Roberto byl tak pohledný, až jí to šlo

na nervy. Byl synem mexického otce a blondaté matky, číslo z něj zdraví a na hlavě měl bujné vlasy, které mu nikdy nevy-
padají. Měl také chytrou a vtipnou ženu jménem Annie, kte-
rou Trini dokázala respektovat, a to bylo co říct. Jenže sotva
Roberto vstoupil na palubu letadla, snažil se tuhle cizí ženu
nepokrytě okouzlit. Trini dosud o svém parťákovi nikdy ne-
musela smýšlet jako o kreténovi, a doufala, že tomu tak ne-
bude ani teď. Pozorovala ho a žvýkala tak usilovně, jako by
se na nikotinovou žvýkačku zlobila.

Hero se nechala strhnout. Byla tak zabraná do konverzace
s Robertem, že si vůbec Trini nevšimla.

„Afrodité na ně začala žárlit. Jedné noci sfoukla lampu
a Leandros ve vlnách zabloudiv. Když Héro zjistila, že se uto-
pil, vrhla se z věže a zabila se.“

Roberto o tom chvilku přemýšlel. „Jaký z toho má plynout
poučení? Že by se člověk měl stýkat jen s tím, kdo žije na stej-
ným břehu?“

Hero se usmála a pokrčila rameny. „Možná jen to, že nasí-
rat bohy se nevyplácí.“

Trini laškování spolecestujících začalo unavovat, tak oto-
čila hlavu směrem k pilotům a zakroužila prstem ve vzduchu.
Ihned se ozvalo skučení motorů a letadlo se s trhnutím rozjelo
po ranveji. Nastal čas obrátit list.

Hero se ustaraně rozhlédla. „Počkat, to už odlétáme? Kde
máte zbytek týmu?“

„Máte ho před sebou,“ řekla Trini.

„To jako... Víte to jistě? Protože jen my tři na tuhle věc asi
stačit nebudeme.“

Roberto byl stejně sebevědomý jako Trini, ale nedal to tak
hrubě najevo. „Co kdybyste nám prozradila, o co jde, a my
vám pak povíme, jestli na to máme, nebo ne?“

„Vám nic neřekli?“ vyzvídala Hero.

„Řekli nám, že letíme do Austrálie,“ odpověděla Trini, „a že se všechno ostatní dozvíme od vás.“

Hero otočila hlavu k okénku a sledovala, jak se letadlo odlepuje od země. Na couvnutí už bylo pozdě. Zavrtěla hlavou. „Fungování armády asi nikdy nepochopím.“

„Já taky ne,“ řekl Roberto. „Normálně sloužíme u letectva. Ale taky plníme úkoly pro agenturu proti jaderným hrozbám.“

„Tady o jadernou hrozbu nejde.“

Trini se zamračila. „Takže když poslali vás, mají možná podezření, že se někde nachází biologické zbraně?“

„Ne.“

„Tak o co tedy jde?“

Hero o tom chvíli přemýšlela. „Dobrá otázka.“ Otevřela složku, která ležela na stolku před ní, a dala se do vyprávění.

Odmlčela se až po šesti hodinách.

O Západní Austrálii toho Roberto věděl jen tolik, že by se to vešlo na pár stránek. Možná spíš na leták potištěný jen z jedné strany, a hodně velkým fontem. Hero Robertovi a Trini oznámila, že mají namířeno do osady Kiwirrkurra uprostřed Gibsonovy pouště, vzdálené asi 1200 kilometrů od přístavu Port Hedland. Osada byla zřízena o dekádu dřív v rámci vládního programu pro navrácení půdy Aborigincům, konkrétně sem putovali členové kmene Pintupi. Před tím vláda jejich předky ze stejných míst desítky let vyháněla a špatně s nimi zacházela, naposledy v šedesátých letech, když potřebovala cvičnou dopadovou plochu pro balistické střely Blue Streak. *Přece nemůžete žít v místech, které chceme vyhodit do povětří*, říkali vládní představitelé. *To není zdravé.*